I'm not a bot

Umur i maliyyeye dair nizamname

Bu web sitesi ücretsiz olarak Bedava-Sitem.com ile oluşturulmuştur. Siz de kendi web sitenizi kurmak ister misiniz? Ücretsiz kaydol TANZİMAT VE MEŞRUTİYET DÖNEMLERİ HUKUK ALANINDA DEĞİŞİKLİKLER Ceza Hukuku 1840 41 maddelik bu kanun ile idarecilerin halka keyfi şekilde baskı kurmalarının önüne geçilmek istenmiştir. Ceza kanununda mürtedlere yani dinden dönenlere ölüm cezasının verilmesi uygulamasının devam ediyor olması özellikle batılı devletlerin tepkisine yol açmıştır. Bu kanun batı hukukundan esinlenilerek yapılan ilk kanundur. Ceza kanununa ek olarak Men-i İrtikab Kanunu yani rüşvetin önlenmesi kanunu da çıkarılmıştır. İlk kez kamu davası açılması uygulaması bu kanun ile uygulamaya konuldu. Yani bir kimseyi dava eden kişi affetse bile devlet konunun takipçisi olup topluma verilen zarardan dolayı o kişiye ceza verebilirdi. Ticaret Hukuku 1850 Fransız ticaret kanunundan esinlenerek hazırlanmıştır. Ticaret mahkemeleri kurulmuştur. 1863’te Deniz Ticareti Kanunuda çıkarıldı. Mali Hukuk 1855 1855’te Bütçe Nizamnamesi Yayınlandı. Hazinenin gelir ve giderleri bir tablo halinde ortaya konuldu. 1861’de Umur-u Maliyeye Dair Nizamname ile taşradaki mali durum ve harcamalar düzenlendi. Arazi-Toprak Hukuku 1858 Toprakların miri ve mülk statüleri dikkate alınarak düzenlemeler yapılmıştır. Atıl(boş-terkedilmiş) miri arazilerin değerlendirilmesl hedeflenmiştir. Medeni Hukuk 1867 Medeni Kanun’un hazırlanması teklifini Keçecizade Fuat Efendi “Müslüman bir ülkede yabancı bir devletin medeni kanunu uygulanamaz” diyerek reddetmiştir. Bunun üzerine Ahmet Cevdet Paşa’nın bir komisyon kurarak Mecelle-i Ahkam-ı Adliye’yi hazırlaması istenmiştir. 1926’ya kadar yürürlükte kalan Mecelle İsviçre Medeni Kanunu’ndan esinlenerek hazırlanan Türk Medeni Kanunu’nun uygulanmasına kadar geçerli olmuştur. 0 ratings0% found this document useful (0 votes)10 viewsSaveSave Osmanlı Devleti'nde Demokratikleşme Hareketleri -... For Later0%0% found this document useful, undefined Osmanlı Devleti’nde XVI. yüzyılın ikinci yarısından itibaren devletle halk arasında irtibatı sağlayan ayan ve eşraf olarak anılan mahalli otoriteler ortaya çıkmıştır. Ayanlar, zamanla devletin içine düştüğü sıkıntılardan faydalanıp bulundukları bölgede güçlerini ve nüfuzlarını genişletmiştir.III. Selim, ayanları halka seçtirerek merkezî otoriteyi güçlendirmek istese de başarılı olamamıştır. Taşrada otoriteyi kuramayan devlet, bu yerel güçlerin varlığını kabul etmek zorunda kalmıştır. Ayanların gerek kendi aralarında gerekse devletle yaptığı mücadeleler, sosyal yapıyı ve siyasi dengeleri bozmuştur.Taşrada güç kazanan ve yeniliklere de karşı çıkan ayanlar, Osmanlı Devleti’ni her geçen gün zayıflatmıştır. Bu nedenle kendisi de bir ayan olan Sadrazam Alemdar Mustafa Paşa, ayanları İstanbul’a çağırmıştır. İstanbul’a gelen ayanlar ile padişah II. Mahmut arasında bir sözleşme imzalanmıştır. Ayanlara birtakım hak ve imtiyazlar veren bu sözleşmeye Sened-i İttifak denilmiştir. Sened-i İttifak önemi;Osmanlı tarihindepadişahın yetkileri ilk kez sınırlandırılmıştır. Bu yönü ile 1215’te İngiltere’de kral ile soylular arasında imzalanan Magna Carta’ya benzetilir.Padişah ilk defa kendi otoritesinin yanında bir güç olarak ayanları kabul etmiştir. Ayanların varlıkları hukuki hale getirilmiştir.Sened-i İttifak’ın imzalanmasında Fransız İhtilalinin bir etkisi yoktur. Tamamen Osmanlı Devletinin iç sorunları sonucu ortaya çıkmıştır.Ayan adı verilen zengin bir zümre, gücünü daha da artırmıştır. Sened-i İttifak’ın maddeleri;Ayanlar padişahın emirlerini yerine getirerek ona sadık kalacaklardır. Ayanlar da devlet adamları gibi anlaşmaya uyacaklardır. Karşı koyan olursa bütün ayanlar hep birlikte onu engelleyeceklerdir. Padişah adil ve eşit vergi alacak, aşırı vergi konmayacaktır. Sened-i İttifak’ın arkasındaki gerçek güç olan Alemdar Mustafa Paşa, 15 Kasım 1808’de yeniçeriler tarafından çıkarılan isyan sonucu öldürülmüştür. Sened-i İttifak’ı basit bir anayasa taslağı olarak Türkiye’deki anayasal hareketlerin başlangıcı kabul etmiştir.II. Mahmut 1839’da vefat etmiş ve yerine oğlu Abdülmecit tahta geçmiştir. Osmanlı Devleti’nin iç ve dış sorunlarla karşı karşıya kaldığı bu dönemde, içerde bütünlüğü sağlamak, devletin zayıflamasını engellemek ve Avrupa kamuoyunun desteğini kazanmak için daha kapsamlı yenilik hareketlerine ihtiyaç duyulmuştur.Tanzimat Fermanı’nın hazırlanma nedenleri;Devleti güçlendirmek,Mısır ve boğazlar sorununda Avrupalı devletlerin desteğini almak,Azınlıkların Osmanlı Devleti’ne bağlılığını artırmak,Avrupalı devletlerin azınlık haklarını bahane ederek iç işlere karışmasını engellemektir.3 Kasım 1839’da Gülhane Parkında, Mustafa Reşit Paşa tarafından Tanzimat Fermanı ilan edilmiştir. Gülhane Hattı Hümayunu da denilmektedir.Tanzimat Dönemi ise Sultan Abdülmecit Dönemi’nde 1839 Tanzimat Fermanı’nın ilanı ile başlayan 1876 Meşrutiyet’in ilanı ile sona eren döneme denilmektedir. Tanzimat Fermanı’nın maddeleri;Müslüman ve Hristiyan bütün tebaanın can güvenliği, mal, ırz ve namusu korunacaktır.Vergi, herkesin gücü oranında tahsil edilecektir.Askerlik tüm Osmanlı tebaası için zorunlu olacak ve askerlik süresi dört veya beş yıl olarak belirlenecektir.Hiç kimseye yargılanmadan ölüm cezası verilmeyecek, herkes malını mülkünü istediği gibi tasarruf edebilecektir.Herkes mülkiyet hakkına sahip olacak, miras bırakabilecek ve müsadere usulü kaldırılacaktır.Ülkenin harap olmasına yol açan rüşveti önlemek amacıyla etkili bir kanun hazırlanacaktır.Tanzimat Fermanı’nın özellikleri;Tanzimat Fermanı’yla padişah, hukukun üstünlüğünü kabul etmiş ve bu olay anayasal rejim yolunda atılan ilk adım olmuştur. Padişah kendi isteği ile yetkilerini sınırlandırmıştır.Tanzimat Fermanı, modernleşmeyi devlet siyaseti haline getiren resmi bir belgedir.Osmanlı Devletinde anayasacılık faaliyetlerini başlatmıştır.Hukuk devletinin temeli atılmış ve ilk mahkemeler kurulmuştur.Askerlik, meslek olmaktan çıkarılmış ve vatan hizmeti haline getirilmiştir. Böylece Osmanlı Devleti’nde de yurttaş askerliği kavramı benimsenmeye başlanmıştır.İl genel meclisleri açılarak ilk defa Müslümanlara yerel yönetime katılma hakkı tanınmıştır. EK BİLGİ: Tanzimat döneminde yapılan yenilikler;Yeni meclisler oluşturulmuştur.Laik yasalar çıkarılmıştır.Kaime adı verilen ilk kağıt para basılmıştır.Yeni bankalar kurulmuştur.İlk kez batıdan borç alınmıştır.Posta örgütü geliştirilmiştir.İlk demir yolu açılmıştır.Eğitim ve Maliye bakanlıkları kurulmuştur.İlk Türk tiyatrosu kurulmuştur.Müsadere yöntemine son verilmiştir.İlk belediye örgütü oluşturulmuştur.İltizam sistemi kaldırılmıştır.Avrupalı devletler, Tanzimat Fermanı’nı yeterli bulmamış ve Osmanlı Devleti’nde Müslümanlarla gayrimüslimler arasında bazı siyasi ve hukuki farklılıklar olduğunu ileri sürerek Osmanlı’nın iç işlerine karışmaya devam etmişlerdir. Aynı zamanda daha köklü reformlar yapılmasını da talep etmişlerdir. Bunun üzerine Osmanlı Devleti, Islahat Fermanı’nı yayınlamıştır.Islahat Fermanı’nda gayrimüslimlere, vatandaşlık hukuku açısından Müslümanlarla tam eşitlik sağlayan önemli haklar verilmiştir. Böylece Avrupalı devletlerin, Osmanlı’nın iç işlerine müdahalesi önlenmek istenmiştir. NOT: Islahat Fermanı’nın, Paris Antlaşması maddeleri arasında yer alması, bu fermanın siyasi nitelikli olduğunu göstermektedir.KısacaIslahat Fermanı İlan Edilme Nedenleri;Osmanlı Devleti’nin parçalanmasını engellemek,Kırım Savaşı’nın ardından toplanan Paris Konferansı’nda azınlıklarla ilgili kararlar alınmasını engellemek,Avrupalı devletlerin, Osmanlı Devleti’nin iç işlerine müdahalesini engellemek,Azınlıkların, Osmanlı Devleti’nden kopmasına engel olmaktır.Islahat Fermanı, Kırım Savaşı’nda Osmanlı Devleti’ne yardım eden İngiltere, Fransa ve Avusturya’nın isteklerini karşılamak üzere hazırlanmıştır.Islahat Fermanı’nın hazırlanması için İstanbul’da İngiltere, Fransa ve Avusturya’nın elçilerinin de yer aldığı bir komisyon kurulmuştur. Bu devletler, Rusya’nın daha önce Osmanlı Devleti’nden Ortodoks Hristiyanları bahane ederek sağladığı hak ve ayrıcalıkları, kendileri için elde etmeyi amaçlamıştır.Islahat Fermanı, Paris Kongresi’nin başlamasından sonra İstanbul’da 18 Şubat 1856 tarihinde yabancı devlet temsilcilerinin de katıldığı bir törenle ilan edilmiştir.Islahat Fermanı maddeleri;Müslümanlar ile gayrimüslimler kanun önünde eşit olacak.Patrikhanelerde yeni meclisler kurulacak ve verecekleri kararlar Babıali tarafından onaylandıktan sonra yürürlüğe girecek.Hükümetten izin almak şartıyla gayrimüslimler şehir ve kasabalarda bulunan kilise, manastır, mezarlık, okul, hastane gibi kurumlarını tamir ettirebilecek veya yeniden yaptırabilecek.Irk, din, dil farkı gözetilmeden hiçbir mezhep diğerine üstün sayılmayacak.Hiç kimse din değiştirmeye zorlanmayacak.Devlet hizmetlerine, askerliğe ve okullara ayrım gözetmeksizin tüm tebaa kabul edilecek.Bütün milletler okul açabilecek.Cizye vergisi kaldırılacak, gayrimüslimler askerlik yapacak veya askerlik bedelini nakit olarak ödeyecek.Tebaanın eşit ve serbest şekilde ticari ve ekonomik girişimlerde bulunabilmesi sağlanacak.Mahkemeler herkese açık olacak, keyfî cezalar verilmeyecek.Müslümanlar ile gayrimüslimler arasındaki davaları görmek için karma mahkemeler kurulacak, gayrimüslimlerin şahitlikleri kabul edilecek ve herkes kendi inancına göre yemin edebilecek.Yazışmalarda veya halkın ve memurların söyleminde gayrimüslimleri aşağılayan tabirler kullanılmayacak.Yabancılar da Osmanlı Devleti sınırları içerisinde mülk sahibi olabilecek.İltizam usulü kaldırılacak, bütün Osmanlı tebaası din ve mezhebi ne olursa olsun aynı vergiyi ödeyecek.Islahat Fermanı’nın önemi ve özellikleri;Bu fermanla Müslümanlar ile Müslüman olmayan halk arasında eşitlik sağlanmıştır. Ferman, gayrimüslimlerin ayrıcalıklarını genişletmiş, Müslümanlar için ise yeni haklar getirmemiştir.Azınlıklara geniş haklar veren Osmanlı Devleti azınlıklarla Müslüman halkı kaynaştırmak istemiştir.Fermanın ilanında Avrupalı devletlerin baskısı olmuş, Paris Antlaşması’nda garanti vermelerine rağmen Avrupalı devletler fermana uyulmadığı gerekçesiyle Osmanlı Devleti’nin iç işlerine müdahale etmeye devam etmişlerdir.Bu fermanla gayrimüslimler üzerindeki nüfuzlarını artıran Avrupalı devletler; Osmanlı topraklarında siyasi, ekonomik, hukuki ve kültürel alanlarda yeni hak ve çıkarlar sağlamıştır.Islahat Fermanı, Müslümanlar tarafından olumlu karşılanmadığı gibi kendilerine birtakım haklar tanınan gayrimüslimler tarafından da olumsuz karşılanmıştır. Örneğin fermandan önce devlet katında üstün sayılan Rumlar, Islahat Fermanı’yla diğer gayrimüslimlerle eşit hâle geldikleri için fermana karşı çıkmıştır.Osmanlı Devleti’nde yaşayan gayrimüslimlerin ruhban sınıfı ise kendi egemen konumu sarsıldığı için fermana tepki göstermiştir. Devlet içinde bu tepkilerle karşılanan Islahat Fermanı, uygulamada da birçok güçlükle karşılaşmıştır.XIX. yüzyılın ikinci yarısından itibaren anayasal yönetim hareketleri güçlenmeye başlamış ve Osmanlı Devleti de bu gelişmelerden etkilenmiştir.“Yeni Osmanlılar” olarak bilinen aydınlar, Osmanlı Devleti’nin sadece meşruti yönetim ile kurtulabileceğine inanmış ve meşrutiyet yönetimine geçiş için devletin siyasi, sosyal ve hukuki yapısında bazı değişikliklerin yapılması zorunluluğu üzerinde durmuşlardır. Dolayısıyla Osmanlı Devleti’nde Kanun-ı Esasi’nin kabulüyle I. Meşrutiyet Dönemi’nin başlamasını sağlayan gelişmeler 10 Mayıs 1876’da ortaya çıkan öğrenci hareketiyle başlamıştır.1876’da Osmanlı Devleti’nin içinde bulunduğu iç ve dış sorunlar, bir anayasanın ilanını zorunlu kılmıştır. II. Abdülhamit, bu iş için Mithat Paşa başkanlığında bir komisyon kurulmasına izin vermiştir. Bu komisyon Fransa, Belçika ve Prusya anayasalarından esinlenerek bir anayasa metni hazırlamış ve padişahın da katkılarıyla 119 maddelik Kanun-ı Esasi ortaya çıkmıştır. Böylece Türk tarihinin bu ilk anayasasıyla Osmanlı Devleti’nde meşrutiyet yönetimine geçilmiştir. Osmanlı Devleti, Tersane Konferansı’nın yapıldığı sırada 23 Aralık 1876 günü törenle Kanun-ı Esasi’yi ilan etmiştir. NOT: Meşrutiyet yönetimi, padişahın yetkilerinin yasalarla sınırlandırılmasıdır. 1876’da Kanun-ı Esasi’nin ilanından, II. Abdülhamit’in meclisi tatil edip Kanun-ı Esasi’yi askıya aldığı 1878 yılına kadar geçen dönem I. Meşrutiyet Dönemi olarak anılır.Kanun-ı Esasi’ye göre Osmanlı Genel Meclisi, üyelerini halkın seçtiği Mebusan Meclisi ve padişahın seçtiği Ayan Meclisi olmak üzere iki meclisten oluşmuştur. Padişah 13 Şubat 1878’de Kanun-ı Esasi’nin kendisine verdiği yetkiye dayanarak meclisi süresiz tatil etmiş ve otuz yıl sürecek olan II. Abdülhamit yönetimi başlamıştır. Kanun-ı Esasi’nin bazı maddeleri;Padişah kutsaldır ve icraatlarından dolayı sorumlu tutulamaz. Vekillerin tayin ve azli, yabancı devletlerle sözleşme yapılması, savaş ve barış ilanı, kara ve deniz kuvvetlerinin kumandası, Meclis-i Umuminin toplanması ve tatili, Heyet-i Mebusan’ın feshi padişahın mutlak haklarındandır. Matbuat, kanun dairesinde serbesttir. Müsadere, angarya ve işkence yasaktır. Sadrazam ve şeyhülislamı bizzat padişah belirler, sadrazamın belirleyeceği diğer vekiller ise padişah tarafından onaylanır. Meclis-i Umumi üyeleri, düşünce ve beyanlarında özgürdür; meclisteki konuşmaları ve görüşleri için haklarında soruşturma açılamaz. Kanun teklifi Heyet-i Vükela’ya aittir. Kanun tasarıları Meclis-i Mebusan ile Meclis-i Ayanda kabul edilir ve padişah tarafından onaylanırsa kanunlaşır. Meclis-i Mebusan üyelerinin seçimle gelecek olması da halkın idareye katılması için yeni bir adım olmuştur. Kanun-ı Esasi’nin özellikleri;Türk tarihindeki ilk ve son anayasadır.Meclis’i Umumi iki meclisli bir özellikte bir araya getirilmiştir. Heyeti Ayan ve Heyeti Mebusan olarak adlandırılan iki ayrı meclis padişah ve halkın yetkilerinin olduğu meclislerdir.Batılı nitelikteki ilk anayasadır.Mutlak monarşiden, anayasalı monarşiye geçişi sağlayan ve meşrutiyetin temellerini atan bir anayasadır. I. Meşrutiyet’in ilan edilme nedenleri;Ülkede birlik ve beraberliği sağlamak,Milliyetçilik akımlarının etkisini azaltmak,Azınlık isyanlarını durdurmak,Avrupalı devletlerin iç işlere karışmasını engellemektir.Meşrutiyet’in ilanı ile birlikte ilk defa anayasa hazırlanmış, yönetim şekli değişmiş, halk yönetime katılmış ve millet meclisi açılmıştır.I. Meşrutiyet ile birlikte;Yönetim biçimi Meşrutiyet, resmi dil Türkçe ve din İslam olarak belirlenmiştir.Herkes kanun ve devlet önünde eşit haklara sahiptir.Herkese eğitim-öğretim, mülkiyet hakkı ve basın-yayın özgürlüğü verilmiştir.Herkes din ve mezhep özgürlüğüne sahiptir.Meclisi açma ve kapama yetkisi padişaha aittir.Meclis; Ayan ve Mebusan Meclisi olmak üzere ikiye ayrılmaktadır. Ayan Meclisi üyeleri, ömür boyu bu görevde kalmak üzere padişah tarafından atanmaktadır. Mebusan Meclisi üyeleri, halk tarafından dört yılda bir yapılan seçimle belirlenmektedir. Seçme ve seçilme hakkı sadece erkeklere tanınmıştır.Yasama yetkisi Mebusan ve Ayan Meclislerine aittir.Yasalar padişahın onayından sonra yürürlüğe girmektedir.Yürütme yetkisi, başında padişahın bulunduğu bakanlar kuruluna aittir.Hükümetin kurulması ve görevden alınması yetkisi padişaha aittir. Sadrazam, kabinenin başkanı olarak bakanları kendi seçmektedir.Hükümet meclise karşı değil, padişaha karşı sorumludur.Kanun teklif etme yetkisi hükümete aittir.Padişah, sürgün cezası verme ve sansür uygulama yetkisine sahiptir.Savaşa ve barışa karar verme yetkisi padişaha aittir. I. Meşrutiyet ilanının sonuçları;Halk devlet yönetimine katılmıştır.Azınlık isyanları durdurulamamıştır.Avrupalı devletlerin Osmanlı Devleti’nin içişlerine karışması engellenememiştir.Osmanlı toprak kaybetmeye devam etmiştir.II. Abdülhamit, 14 Şubat 1877’de Osmanlı-Rus Savaşını bahane ederek anayasanın kendisine vermiş olduğu yetkiyi kullanarak meclisi kapatmıştır.Tanzimat ve Meşrutiyet Dönemlerinde çıkarılan kanunlarda devlet ile toplum ilişkilerini düzenleme ve Avrupa kanunlarıyla entegrasyon düşüncesi etkili olmuştur. Tanzimat ve Islahat Fermanlarında ilan edilen hususların başında can, mal ve namus emniyeti gelmiş, bütün vatandaşlara eşit haklar öngörülmüştür. Bu gelişmeler nedeniyle de Osmanlı Devleti yeni düzenlemeler yapmak zorunda kalmıştır.1840 tarihli Ceza Kanunnamesi, Fransız hukukundan etkilenerek hazırlanmıştır. Bu kanunla herkesin kanun önünde eşit olacağı ve dil, din ve ırk ayrımı yapılmadan uygulanacağı belirtilmiştir. Bu kanundaki suçlar; kanuna muhalefet, padişah ve devlete karşı suçlar, isyan, dövme, sövme, hakaret, rüşvet, silah çekme, yol kesme vb. suçlardır.Ölüm cezası gerektiren suçlar ise sınırlandırılıp padişah onayına bağlanmıştır.1851 tarihli Ceza Kanunu’dur. Bu kanunun en önemli yeniliği, kamu davası anlayışını getirmesi olmuştur. Böylece mağdur veya mirasçılar, suçluyu affetse bile devlet bunu kamu davası haline getirip suçluyu cezalandırma yoluna gidebilmiştir. Yine Fransa kanunları örnek alınarak 1858’de daha kapsamlı bir Ceza Kanunnamesi ile 1870’te Askeri Ceza Kanunu oluşturulmuştur.Ticaret hukuku da Fransa kanunları örnek alınarak hazırlanmıştır. 26 Temmuz 1850’de oluşturulan Ticaret Kanunnamesi, özel hukuk alanında yapılan ilk kanundur. Bu kanuna yapılan ilavelerle birlikte Osmanlı Devleti’nde yeni ticaret mahkemeleri kurulmuş ve bu mahkemelerin yetkileri tüm ticari davaları kapsayacak şekilde genişletilmiştir. Deniz ticareti hukuku ise Hollanda, Sicilya, Belçika ve Prusya kanunlarından da yararlanılarak 1863’te hazırlanmıştır. Ticaret Kanunnamesi hazırlanırken atlanmış olan kısımlar bu kanunname ile düzenlenmiştir.Toprak hukuku alanında yapılan en önemli kanun, Arazi Kanunnamesi olup Ahmet Cevdet Paşa’nın başkanlığındaki bir heyet tarafından 1858 yılında hazırlanmıştır. Arazi Kanunnamesi, sistem bakımından Avrupa etkileri taşısa da içerik yönünden bu dönemde Mecelle ile birlikte meydana getirilen iki milli kanundan biridir.Miri arazinin mülk haline geçişi bu kanunla kolaylaşmıştır.EK BİLGİ: Ancak Avrupa ve özellikle Fransız hukukundan yapılan uyarlamalar, faiz konusunda olduğu gibi zaman zaman İslam hukukuyla çatışmıştır.Mecelle, Tanzimat Dönemi’nde hazırlanan en önemli ve milli kanun olup borçlar, eşya ve yargılama hukukuna dair bölümlerden oluşmuştur. Aile ve miras hukukuna yer verilmemiştir. Hanefi fıkhına göre hazırlanan Mecelle, toplam 16 kitap ve 1851 maddeden oluşmuştur.68 maddelik bir mali kanundur. Bu nizamnameyle köy, kaza, sancak ve vilayetlerde devlet gelirlerinin tahsili ve harcanma biçimleri düzenlenmiştir. DETAY BİLGİ: 1847 tarihli Tapu Nizamnamesi’yle kadın ve erkeğe mirasta eşit hak tanınmıştır. 1864’te uygulamaya konulan Vilayet Nizamnamesi ile taşra teşkilatı düzenlenmiş ve aynı yıl Matbuat Nizamnamesi yayınlanmıştır.Kanun-i Esasi hazırlanırken üzerinde çokça durulan konulardan biri seçimlerin yapılarak meclisin toplanmasını sağlamaktır. Bu konuda ise en çok meclisi oluşturacak üyelerin atama yoluyla mı seçim yoluyla mı belirleneceği titizlikle belirlenmiştir.Kanun-i Esasi’de ayan meclisi üyeleri padişah tarafından, Mebusan meclisi üyelerinin ise seçimle belirlenmesi kararlaştırılmıştır. Bu iki meclis ise Meclis-i Umumiyi meydana getirmiştir. NOT: Mebusların halk tarafından seçilmesi, Türk tarihinde demokratikleşme yolunda atılan önemli bir adım olmuştur.İlk Osmanlı Meclis-i Umumisi, 115’i Meclis-i Mebusan ve 26’sı da Meclis-i Ayandan olmak üzere 141 üyeyle 19 Mart 1877’de Dolmabahçe Sarayı’nda toplanmıştır.Osmanlı toplumundaki gayrimüslim nüfus, Müslüman nüfusun yaklaşık dörtte biri kadar olmasına rağmen gayrimüslim mebus sayısının, Müslüman mebus sayısına yakın olduğu görülmektedir. Bu durum temsil ilkesinin gerçekleşmesi konusunda Müslümanların aleyhine olmuştur.Meclis ilk dönem çalışmalarını 28 Haziran 1877’de tamamlamıştır. Meclisin 13 Aralık 1877’de başlayan ikinci çalışma döneminde Osmanlı Devleti, Ruslara karşı 93 Harbi’nde ağır bir yenilgi almıştır. Müslüman ve gayrimüslim mebuslar arasındaki tartışmalar sertleşmiş ve bu şartlarda meclis çalışmalarının yararlı olmayacağı ortaya çıkmıştır. Sultan II. Abdülhamit 13 Şubat 1878’de meclisi süresiz tatil etmiş ve böylece Osmanlı Devleti mutlakıyetçi bir yönetime dönmüştür.1889 yılında Osmanlı Devleti’ndeki bazı aydınlar bir araya gelerek İttihat ve Terakki Cemiyeti’ni kurmuşlardır. İngilizlerle Ruslar arasında 1908’de yapılan Reval görüşmelerinde, İngilizlerin Rusya’yı Balkanlar üzerinde serbest bırakması haberini alan ittihatçı subaylar II. Abdülhamit’e meşrutiyeti yeniden ilan etmesi için baskı yapmaya başlamıştır.Aralarında Niyazi Bey, Enver Bey gibi ünlü subayların da bulunduğu askeri gruplar, 23 Temmuz 1908’de Sultan II. Abdülhamit’e Kanun-ı Esasi’yi yeniden yürürlüğe koydurmayı başarmıştır. Böylece II. Meşrutiyet Dönemi başlamış ve otuz yıllık bir aradan sonra yeniden mebus seçimi yapılmıştır. EK BİLGİ: Seçim, I. Meşrutiyet’te olduğu gibi iki derecelidir. Yapılan seçimlerde seçme yaşı 25, seçilebilme yaşı ise 30 olarak belirtilmiştir. 1908 seçimlerine İttihat ve Terakki Cemiyeti ile Ahrar Fırkası katılmıştır.İttihat ve Terakki Cemiyetinin etkin olduğu II. Meşrutiyet Dönemi’ndeki ilk meclisi, 275 milletvekiliyle 17 Aralık 1908 tarihinde açılmıştır. Meşrutiyetin ilanı ile birlikte parlamenter ve anayasal düzene geçilmiş, çok partili dönem başlamış, hürriyetler ve özgürlükler getirilmiş, kadın hakları gündeme gelmiştir. Fakat bir süre sonra görüş ayrılıkları, muhalefet iktidar çatışmalarını doğurmuştur. Yeni rejime karşı çıkan 31 Mart Vakası’nın bastırılmasından sonra II. Abdülhamit tahttan indirilmiştir.31 Mart Vakası’ndan sonra İttihat ve Terakki Cemiyeti özgürlükçü tavrından vazgeçmiştir. Bu durum muhalefetin artmasına ve yeni partiler kurulmasına neden olmuştur.II. Meşrutiyet Dönemi’nde Trablusgarp, Balkan Savaşları ve I. Dünya Savaşı yaşanmıştır. Bu savaşların yanında pek çok sosyal ve siyasi olay da meydana gelmiştir. Bütün bu gelişmelere rağmen II. Meşrutiyet Dönemi’nde dört kez sandığa gidilmiştir.Meşrutiyet Dönemlerinde yapılan bu seçimler ve çok partili hayata geçiş denemeleri, Türk tarihinde demokratikleşme yolunda atılan önemli adımlar olmuştur. II. Meşrutiyet Dönemi’nde Kurulan Siyasi Partilerİttihat ve Terakki FırkasıAhrar FırkasıOsmanlı Demokrat Fırkasıİttihad-ı Muhammedi FırkasıMutedil Hürriyetperveran FırkasıIslahat-ı Esasiye Osmaniye FırkasıAhali FırkasıOsmanlı Sosyalist FırkasıHürriyet ve İtilaf FırkasıMilli Meşrutiyet Fırkası II. Meşrutiyet’in getirdiği yenilikler;Padişahın kanunları veto etme yetkisi sınırlandırılmıştır.Padişahın meclisi kapatma yetkisi kaldırılmıştır.Padişahın sansür koyma ve sürgüne gönderme yetkisi kaldırılmıştır.Hükümet padişaha karşı değil meclise karşı sorumlu olacaktır.Herkese toplantı yapma ve dernek kurma hakkı verilmiştir. İlk siyasî partiler kurulmuş, Türk tarihinde ilk kez çok partili dönem başlamıştır. Savaş ve barışa karar verme yetkisi Meclise verilmiştir. DETAY BİLGİ: 31 Mart İsyanı (1909) 31 Mart Olayı’nınNedenleri;Meşrutiyet yönetimini istemeyen insanlar,Ahrar Örgütünün meşrutiyet karşıtı çalışmaları,Ordudan atılan Meşrutiyet karşıtı subayların kışkırtması,Bulgaristan’ın 5 Ekim 1908’de bağımsızlığını ilan etmesi,6 Ekim 1908’de Avusturya’nın, Bosna-Hersek’i işgalidir.İsyan Selanik’te duyulunca, Hareket Ordusu adındaki birlik İstanbul’a hareket etti. Komutanı Mahmut Şevket Paşa Hareket Ordusu’nun kurmay başkanı Mustafa Kemal’di. İsyan 24 Nisan 1909’da bastırıldı.31 Mart Olayı’nın Sonuçları;II. Abdülhamit tahttan indirildi ve yerine V. Mehmet Reşat geçti.Padişah’ın yetkileri kısıtlandı, meclisin yetkileri artırıldı.Mustafa Kemal ilk kez bir siyasi olaya karışmış oldu.Osmanlı tarihinde rejime (Yönetim şekline) karşı yapılan ilk isyandır.Osmanlı Devleti’nde merkezi idarenin ve düşünce adamlarının, devletin dağılmasını önlemek için siyasi ve toplumsal birliği koruma çabaları, farklı fikir akımlarının ortaya çıkmasını sağlamıştır. Bu fikir akımları Üç Tarz-ı Siyaset olarak bilinmektedir. EK BİLGİ: Yusuf Akçura, Türk siyasi hayatında “Üç Tarz-ı Siyaset” adlı makalesiyle meşhur olmuştur. 1904 yılında Mısır’da “Türk” isimli gazetede yayımlanan bu makale, Türkçülük akımının manifestosu olarak kabul edilmiştir. Akçura, bu makalesinde Osmanlı Devleti’nin eski gücüne tekrar kavuşabilmesi için Osmanlıcılık, İslamcılık ve Türkçülük olarak adlandırdığı üç ana düşünceyi incelemiştir. Üç Tarz-ı Siyaset’te Yusuf Akçura şu konular üzerinde durmuştur:Bir Osmanlı ulusu meydana getirmek, İslamcılığa dayanan bir devlet yapısı kurmakIrka dayalı bir Türk siyasal ulusçuluğu meydana getirmek.Tanzimat Fermanı’ndan sonra etkili olan bir düşünce akımıdır.Tanzimat ve Islahat Fermanları bu akımın sonucudur.Irk, dil, din ve mezhep ayrımı gözetilmeksizin Osmanlı halkları; haklar ve ödevler bakımından eşit kabul edilmiştir. Ortak bir vatan kavramı etrafında bir Osmanlı ulusunun oluşturulması amaçlanmıştır. Osmanlıcılık fikrinin oluşturulma amacı devleti parçalanmaktan kurtarmak ve mevcut sınırları korumak olmuştur.Genç Osmanlılar tarafından benimsenen bir düşüncedir.Namık Kemal, Ahmet Mithat Efendi ve Ziya Paşa gibi aydınlar Osmanlıcılık fikrinin önemli savunucularındandır.Bu düşünce Balkan Savaşları sonunda önemini yitirmiştir. Yerine İslamcılık düşünce akımı etkili hale gelmiştir.İslamcılık, dünyadaki Müslümanlardan bir “İslam Birliği” meydana getirilmesi fikri ve eylemidir. Avrupalılar tarafından Panislamizm olarak da adlandırılmıştır. Sultan II. Abdülhamit İslamcılık anlayışını en iyi uygulayan sultan olmuştur.Onun döneminde sarayda, toplum hayatında, eğitimde ve dış siyasette İslamcılığa önem verilmiştir. –Dönemin şartları gereği toplumsal alanda dine, milletlerarası alanda da hilafete daha çok vurgu yapılmaya başlanmıştır. Birinci Dünya Savaşı’nın başında halife tarafından ilan edilen cihat çağrısı etkili olmamıştır. Arap liderlerin Osmanlı’ya karşı İngilizlerin yanında yer alması, milliyetçilik fikri ve bağımsızlık düşüncesinin, İslamcılık fikrinin önüne geçtiğini göstermiştir. Sultan II. Abdülhamit ve ünlü şair Mehmet Akif Ersoy bu fikrin önemli savunucularıdır.Türk birliğini kurmayı hedef alan bir siyasi düşüncedir. Bu düşünceye göre önce Osmanlı Türklerinin, Türk olmadıkları halde Türkleşmiş olanların ve milli bilinçten yoksun olanların bilinçlendirilmesi gerekmektedir. Asya kıtasıyla Doğu Avrupa’da yayılmış olan Türklerin birleştirilmesine geçilerek büyük bir siyasal milliyet meydana getirilmesi amaçlanmıştır. Ziya Gökalp, Yusuf Akçura, Mehmet Emin Yurdakul, İsmail Gaspıralı ve Ahmet Ağaoğlu Türkçülük fikrinin önemli savunucularındandır.Bu düşünceleri ortaya atanlar ve savunanlar, merkezi idareyi elinde bulunduranlar veya fikir adamlarıdır. Bu kişilerin ortak amacı Osmanlı Devleti’nin siyasi ve toplumsal birliğini koruyarak dağılmasını önlemektir. Türkçülük fikri, İttihat ve Terakki Cemiyeti ile birlikte XX. yüzyılın başından itibaren güçlenmiş ve bu fikir Türkiye Cumhuriyeti’nin kuruluşunda da etkili olmuştur.Batıcılık= İlk ortaya çıkan fikir akımıdır. Osmanlı Devleti’ndeki sorunların çözümü Batılılaşma ile giderilmeye çalışılmıştır. Özellikle Lale Devri ile birlikte bu düşünce akımı güçlenmiştir. Osmanlıların son dönemlerine kadar da etkili olmuştur. Türkiye Cumhuriyeti’nin kurulmasında Türkçülük akımı ile birlikte en etkili olan fikir akımıdır. Osmanlı Devleti’nde Tanzimat’la birlikte yeni bir dönem başlamış ve hukuk devleti olma yolunda önemli adımlar atılmıştır. Tanzimat Fermanı’nda Osmanlı Devleti’nin askerlik, vergi, yargı gibi temel meselelerinden bahsedilmiş ancak bu sorunların hâlledilmesiyle ilgili kanunların ayrıca çıkarılacağı ifade edilmiştir. Tanzimat ve Meşrutiyet Dönemlerinde çıkarılan kanunlarda devlet ile toplum ilişkilerini düzenleme ve Avrupa kanunlarıyla entegrasyon düşüncesi etkili olmuştur. Osmanlı Devleti’nin bu dönemdeki hukuki ihtiyaçları da yasaların yapılmasında önemli rol oynamıştır. Tanzimat ve Islahat Fermanlarında ilan edilen hususların başında can, mal ve namus emniyeti gelmiş, bütün vatandaşlara eşit haklar öngörülmüştür. Bu gelişmeler nedeniyle Osmanlı Devleti yeni düzenlemeler yapmak zorunda kalmıştır. Tanzimat Fermanı’nın uygulanması için 1840 yılında 40 maddelik ceza kanunu çıkarılmıştır. Bu kanun çoban ile vezirin eşit tutulduğu bir anlayışla hazırlanmış ve bu kanunla merkezde sadrazamın, taşrada da valilerin keyfî uygulamalarına son verilmeye çalışılmıştır. Ceza kanunu, tekniği ve yöntemi bakımlarından Avrupa hukukundan yararlanılarak yapılmıştır. 1840 tarihli Ceza Kanunnamesi’nin eksiklikleri 1851’de Kanun-i Cedit ile giderilmeye çalışılmıştır. Bu kanunun en önemli yeniliği, kamu davası anlayışını getirmesi olmuştur. Böylece mağdur veya mirasçılar, suçluyu affetse bile devlet bunu kamu davası hâline getirip suçluyu cezalandırma yoluna gidebilmiştir. Yine Fransa kanunları örnek alınarak 1858’de daha kapsamlı bir Ceza Kanunnamesi ile 1870’te Askerî Ceza Kanunu oluşturulmuştur. Osmanlı ticaret hukuku da Fransa kanunları örnek alınarak hazırlanmıştır. 26 Temmuz 1850’de oluşturulan Ticaret Kanunnamesi, özel hukuk alanında yapılan ilk kanundur. Bu kanuna yapılan ilavelerle birlikte Osmanlı Devleti’nde yeni ticaret mahkemeleri kurulmuş ve bu mahkemelerin yetkileri tüm ticari davaları kapsayacak şekilde genişletilmiştir. Deniz ticareti hukuku ise Hollanda, Sicilya, Belçika ve Prusya kanunlarından da yararlanılarak 1863’te Ticaret-i Bahriye Kanunnamesi adıyla hazırlanmıştır. Ancak Avrupa ve özellikle Fransız hukukundan yapılan uyarlamalar, faiz konusunda olduğu gibi zaman zaman İslam hukukuyla çatışmıştır. Toprak hukuku alanında yapılan en önemli kanun, Arazi Kanunnamesi olup Ahmed Cevdet Paşa’nın başkanlığındaki bir heyet tarafından 1858 yılında hazırlanmıştır. Arazi Kanunnamesi, sistem bakımından Avrupa etkileri taşısa da içerik yönünden bu dönemde Mecelle ile birlikte meydana getirilen iki millî kanundan biridir. Tanzimat Dönemi’nde, Fransız Medeni Kanunu örnek alınarak bir Osmanlı medeni hukuku hazırlanması gündeme gelmiş ancak bazı devlet adamları buna karşı çıkmıştır. Bunun üzerine 1868’de Ahmed Cevdet Paşa’nın başkanlığında bir komisyon tarafından Mecelle hazırlanmıştır. Mecelle, Tanzimat Dönemi’nde hazırlanan en önemli ve millî kanun olup borçlar, eşya ve yargılama hukukuna dair bölümlerden oluşmuştur. Aile ve miras hukukuna yer verilmemiştir. Hanefi fıkhına göre hazırlanan Mecelle, toplam 16 kitap ve 1851 maddeden oluşmuştur. 1861’de Avrupa hukukundan esinlenilerek “Umur-i Maliyyeye Dair Nizamname” adıyla 68 maddelik bir mali kanun yayımlanmıştır. Bu nizamnameyle köy, kaza, sancak ve vilayetlerde devlet gelirlerinin tahsili ve harcanma biçimleri düzenlenmiştir. Osmanlı Devleti’nde şeyhülislamın kontrolündeki eğitim işleri, 1846 yılında Meclis-i Maârif-i Umûmiyenin kurulmasıyla birlikte hükûmetin denetimine girmiştir. 1847 tarihli Tapu Nizamnamesi’yle kadın ve erkeğe mirasta eşit hak tanınmıştır. 1864’te uygulamaya konulan Vilayet Nizamnamesi ile taşra teşkilâtı düzenlenmiş ve aynı yıl Matbuat Nizamnamesi yayınlanmıştır. Osmanlı Devleti’nde hukuksal gelişimin dönüm noktası, Kanun-ı Esasi’nin kabulüdür. Kanun-ı Esasi; siyasal rejimi belirlemiş, yetkilerin kullanımını tanımlamış, yönetenlerin sorumluluklarını belirleyip denetime tabi tutmuş ve yargılama açısından yenilikler getirmiştir. Kanun-ı Esasi’nin Bazı Maddeleri Şunlardır: Padişah kutsaldır ve icraatlarından dolayı sorumlu tutulamaz. Vekillerin tayin ve azli, yabancı devletlerle sözleşme yapılması, savaş ve barış ilanı, kara ve deniz kuvvetlerinin kumandası, Meclis-i Umûminin toplanması ve tatili, Heyet-i Mebusan’ın feshi padişahın mutlak haklarındandır. Matbuat, kanun dairesinde serbesttir. Müsadere, angarya ve işkence yasaktır. Sadrazam ve şeyhülislamı bizzat padişah belirler, sadrazamın belirleyeceği diğer vekiller ise padişah tarafından onaylanır. Meclis-i Umûmi üyeleri, düşünce ve beyanlarında özgürdür; meclisteki konuşmaları ve görüşleri için haklarında soruşturma açılamaz. Kanun teklifi Heyet-i Vükela’ya aittir. Kanun tasarıları Meclis-i Mebusan ile Meclis-i Âyanda kabul edilir ve padişah tarafından onaylanırsa kanunlaşır. Bütün bu konularda padişahın geniş yetkilerinin bulunması, anayasayı etkisiz kılmış ve padişah, devlet idaresinde geleneksel otoritesini korumuştur. Ancak padişahın geleneksel otoritesi, anayasa ile az da olsa sınırlandırılmıştır. Meclis-i Mebusan üyelerinin seçimle gelecek olması da halkın idareye katılması için yeni bir adım olmuştur. Meşrutiyetin ilanından sonraki yıllarda Kanun-ı Esasi’de yedi defa değişiklik yapılmıştır. II. Abdülhamid’in tahttan indirilmesinden sonra 21 Ağustos 1909’da yapılan değişiklikler, en köklü değişikliklerdir. 1909’daki değişikliklerden biri, padişahın mecliste anayasaya bağlılık yemini etmesi olmuştur. Bu dönemde hükûmetin, hükümdara değil Meclis-i Mebusana karşı sorumlu olması ve güvenoyu alma mecburiyeti gibi pek çok önemli değişiklikler yapılmıştır. Ayrıca yabancı devletlerle antlaşmalar yapma konusunda meclisin yetkileri artırılmıştır. Bu düzenlemeyle 1876’da padişaha tanınan sürgün yetkisi başta olmak üzere bazı haklar kaldırılmıştır. Böylece daha özgürlükçü bir yapı ve gerçek parlamenter hükûmet modeli benimsenmiştir. Aynı dönemde, yeni bir madde ile toplanma ve dernek kurma hürriyeti getirilmiştir.

- https://davideganlaw.com/images/edit_images/file/87660780778.pdf
- tuximo
- monase
- http://worldnaturalfood.com/image/upload/File/14481912054.pdf
- hozido
- http://szcftz.com/upload/55a56a58-d3b3-447d-b891-13db9d3c52b8.pdf
- proxy porn unblock
- science for 2nd graders worksheets
- https://mfdesign.hu/files/file/94988585225.pdf
- http://levperfume.com/f/files/vutoz-tomopupezov.pdf
- http://cc-loges.com/uploads/file/rorov.pdf
- brush lettering practice sheets
- matco tools coil tester
- http://siluria.com/ckfinder/userfiles/files/76837044405.pdf
- dohinupa
- wotigezi
- nepaxime
- yulotebope
- palimidiji
- http://skmsm.com/userData/board/file/91650242996.pdf